

σκανδάλου και ήθελαν να κάμουν... Ξεφυρα στους προσκεκλημένους!

Αλλά δεν πρόφτασαν. Ένας-ένας στην αρχή, δυο-δυο κατόπιν, τρεις-τρεις ύστερα και περισσότεροι, τὸ μὲν σχεδὸν τῆς ἀποθήκης πλήρωμα ἐθεάθη νὰ τρέχει σ' ἓνα ἰδιαίτερο μέρος, τὸ ὅποιο κανένας δὲν τὸ θέλει κ' ὅμως ὄλοι τὸ ζήτην.

Τὶ νὰ εἶχε, ἀραγε, συμβεῖ; Τὸ γλύκισμα ἐφῆε — δῆλος τὸ ἔλεγε, θέλοντας νὰ πῆ ἴσως κσου-πρῖξ ἢ κ. Χατζηστράτη — εἶχε καταβροχθισθεῖ κρυφὰ ἀπὸ τοὺς χορευτὰς καὶ τοὺς προσκαλεσμένους, οἱ ὅποιοι δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατηθοῦν καὶ νὰ περμεῖνουν τὴν ὄρισημένην τοῦ μεσονυκτίου ὥρα, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὸ θαῦμα αὐτὸ, τὸ ἔδεσμα τῶν ἐδεσμάτων τῆς Γαλλικῆς γλυκισματοποιίας.

Αὐτὸ ἀνακαλύφθηκε ἀμέσως, γιὰτὶ οἱ χορευτὰι φοβηθήκανε μὴ-πως εἶχαν δηλητηριαστεῖ κ' ἢ κ. Χατζηστράτη ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ τοὺς ἠσυχάσῃ, νὰ πῆ καὶ νὰ φέρῃ τὴ συνταγὴν. — Νὰ πάρῃ ἡ ὄργῃ, εἶπε ὁ Δῆμαρχος, γι' αὐτὸ μύριξε τὸ γλύκισμα σάν μύνα καὶ σιναμικὴ!

— Τότε γιὰτὶ τὸ ἔτρωγες; τοῦ εἶπε ὁ κ. Κακαριτζῆς. — Ξέρω κ' ἐγὼ, βρε ἀδελφέ; Γαλλικὸ πρῶμα εἶτα εἶνε, νόστιμο θὰ εἶνε. Κάτι θὰ ξέρουνε αὐτοὶ γιὰ νὰ τὸ φτιάχνουνε!

Τὸ μέγα γεγονός τῆς πρωτοκρανοῦς αὐτῆς κοσμο-συνγενετώσεως, ἐξῆρε ὁ ἀνταποκριτῆς τῆς «Γοεράς κρραυγῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ» στὴν ἐφημερίδα του, ἀποστείλας, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἐξῆς ὑπερέ-φελῆ σὲ στίχους ἐμπνευστοῦ του:

Χορὸς, μασκέ, σιῆς Στρατῆαινας, καὶ τοῦ γνωστοῦ κύρ-Στρατή. Προσῆλθον νέαι καλλοναί, καὶ εὐγενεῖς, πολλαί, αὐτῆς πού διεκρίθησαν σὲ μπάλους καὶ σὲ τεία, καὶ διεχῆθη ἀρωμα, ὀποποναῖ, Πομπεία, τουλουματῆρ καὶ σαργελλῆ.

Δουπόν, μετὰ τὸ τσάρεστον, ὁ κύρ-Στρατῆς ὁ Τέλλης, ἢ κερὰ Νικολάκαινα, ὁ Νῶντας, ὁ Βαγγέλης, ὁ Φῶτης ὁ Ἀτῆραχος, ἢ Ἑλενιά, ἢ Νίνα, ἢ Στραβοπόδα ἢ Ἀργυρά, ἢ Ντάνα, ἢ Κατίνα, ὁ Γιάννης ὁ Ἀρκουδαρός, ἢ Σόφκω ἢ Κουρέλλα, ἢ Κατινίτσα, ὁ Φιδῆς κ' ἢ ἢ Στραβομαναβέλλα, ἢ Ἀσημούδα, ἢ καυγατζοῦ, π' ἀνάθει καὶ πὸν καιγεταί, ὁ ἀραματιζῆς ὁ Κάθουρας καὶ ἢ μαμῆ ἢ Δένη, ὄλοι αὐτοὶ βρεθήκανε στὸ τέλος κλειδωμένοι σὲ μέρος πὸν... δὲν λέγεται!..

Τὴν ὥρα τῆς ἀναμυμυπούλας πὸν ἐπροκάλεσε τὸ γλύκισμα τῆς κ. Χατζηστράτη, ἐφῆσε στὴν ἀποθήκῃ κ' ὁ κ. Ἐπαρχος, πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς. — Συγγνώμην, εἶπε, ἡ ὑπερησία, βλέπετε... Εἶχα τόσα τηλεγραφήματα ἀπὸ τὰ πλημμυροπαθῆ μέρη, νὰ πρωτοκολλήσω, καὶ γιὰ τοῦτο ἄργησα.

Κι' ἔπειτα, βλέποντας ἀδειανὴν σχεδὸν τὴν αἰθουσα καὶ τοὺς προσκαλεσμένους νὰ τρέχουν μὲ προφίλαξι καὶ συστολῇ σ' ἓνα ὄρισημένο μέρος, εἶπε: — Ἀ! Πολὺ καλὰ ἐκάματε! Ἀκριβῶς αὐτὸ θὰ σᾶς ἐπρότεινα κ' ἐγὼ. Νὰ γίνῃ δηλαδὴ ἀπ' ὄλο τὸ λαὸ μυστικὴ ψηφοφορία γιὰ τὴ Μῆς καὶ ὑπὸ ἄκραν ἐχεμύθειαν.

— Ἐννοια σας, κύριε Ἐπαρχε, τοῦ ἀπάντησε κάποιος χαμογελῶντας αἰνιγματωδῶς, ἔννοια σας, ἢ ψηφοφορία γίνεταί παρα πολλὰ μυστικῇ. — Καὶ ψηφίζει, ψηφίζει ὁ κόσμος; — Ψηφίζει, λέει;... Ἀκατασχετῶς!..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΜΙΣΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πρέπει νὰ σεβόμεθα ὅτι μᾶς ἄφησαν οἱ πρόγονοί μας, ἀλλὰ πρέπει νὰ χιτῆζουμε κ' ἡμέρις γιὰ τὸ μέλλον.

Γκαίτε. Ὅσοι ζητοῦν τὴν εὐτυχία στὴν πολυτέλεια καὶ τὴν σπατάλη, μοιάζουν μὲ αὐτοὺς πὸν ἀποστρέφονται τὴ λάμψιν τοῦ ἡλίου καὶ προτιμοῦν τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ.

Ναπολέων. Πς γυναῖκες πρέπει νὰ τις βλέπουμε μὲ μάτια γέρον. Τὰ ἄλογα πρέπει νὰ τὰ βλέπουμε μὲ μάτια νέου.

Ἀραβικὴ παροιμία.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικά φύλλα ὄλου τοῦ κόσμου)

Ἐκεῖνος πρὸς ἐκείνη: — ὦ! Σᾶς διαβεβαῶ, δεσποινίς, ὅτι μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ συμμερισθῶ τῆς θλίψεως σας. — Ἀλλὰ δὲν ἔχω θλίψεις. — Θὰ ἔχετε... ὅταν παντρευτοῦμε!

Φιλοσοφία πατρός. — Παιδί μου, δὲν πρέπει ν' ἀντιμιλάς στὴ μητέρα σου. — Μὰ ἀφοῦ ἔχει ἄδικο; — Δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ αὐτὸ. Ἄλλωστε, πρέπει νὰ μάθῃς, μὰ γιὰ πάντα, πὸς ὅταν μὰ γυναῖκα λείει κἀτί, τὸ κἀτί αὐτὸ ἔτσι εἶνε καὶ ὅταν ἀκόμα... δὲν εἶνε ἔτσι!

Στὸ Δικαστήριον. Ὁ Πρόεδρος πρὸς τὸν μάρτυρα: — Ὁ κατηγορούμενος εἶχε τὴ συνήθεια νὰ σφυρῆζῃ ὅταν ἦταν μόνος του; — Δὲν ξέρω, κύριε Πρόεδρε, δὲν βρεθήκα ποτὲ μαζὺ του.. ὅταν ἦταν μόνος του!..

Ἡ μητέρα στὸ παιδί της, πὸν τὸ πᾶνει νὰ κἀπνίξῃ: — Ξέρεις πὸν πᾶνε τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν κἀπνίζουν τσιγάρο; — Naί, μαμά, στὴ... σοφίτα!

Ἐνας μεθυσμένος κροροτσέρης κ' ἓνας διαβάτης: Ὁ Διὰ β ἄ τ η ς : Ἐ, δὲν βλέπεις πὸς εἶνε ἀνθρώπος μπροστά σου; Ὁ Κ α ρ ρ ο τ σ ῆ ς : Ἰσα-ἴσα, σὲ βλέπω διπλόν. — Δουτόν; — Ἦθελα νὰ περάσω ἀνάμεσα στοὺς δύο σας!..

Μεταξὺ γιαιτροῦ καὶ πελάτου: — Ποῦ ποτεῖς, φίλε μου; — Παντοῦ, γιαιτρέ μου, καὶ φοβάμαι ὅτι θὰ πεθάνω! — Ἄν εἶνε ἔτσι, ὅπως τὸ λές, κανόνισε, σάν τί-μους ἀνθρώπος, τοὺς λογαριασμούς σου!..

Στὸ Πλημμελειοδικεῖο: — Ἐχεις νὰ προσθέσης τίποτε πρὸς ὑπεράσπισί σου, κἀτηγορούμενε; — Μιὰ λέξι μοναχὰ, κύριε Πρόεδρε. Νὰ φανῆτε λιγάκι συγκαταβατικὸς σ' ἓναν παλῆθὸν πελάτη σας... — Παλῆθὸν πελάτη μου;... — Μάλιστα. Δέκα φορὲς ἔχω καταδικαστεῖ ἀπὸ τὴν ἀφεντιά σας!

Ἐρωτήσις: — Μπαμπᾶ, τί θὰ πῆ πεθερά; — Δὲν σοῦ εἶπα... βρωμίκα λόγια νὰ μὴ λές;

Γιὰ μιὰ πολὺ-πολὺ... εὐκολὴ κυρία. — Γιὰ κῆταξε, τί ὕφος Παναγίας πὸν ἔχει. — Naί, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τῆς κἀνουν π α ρ α κ λ ἦ σεις!..

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε δικηγόρε, ποῖα εἶνε ἡ μεγαλύτερη ποιητὴ γιὰ ἓναν διγάμο; — Τὸ νὰ ἔχη δυὸ πεθερῆς!..

— Γιατρέ μου, ὁ ἄντρας μου ὁ μακαρίτης, μοῦ παρουσιάζεται κάθε βράδου στὸν ὕπνο μου καὶ τρομάζω. Τί νὰ κάνω; — Νὰ τοῦ πῆτε ὅτι μοῦ χρωστᾶτε ἀκόμα πεντακόσια φράγκα!

— Γιατρέ μου, τοῦ κάκου παίρνω τὰ φάρμακα πὸν μοῦ συστήσατε. Δὲν θὰ θεραπευθῶ, μοῦ φαίνεται. — Θὰ θεραπευθῆτε. Ἐγὼ εἶχα τὴν ἴδια ἀσθένεια καὶ θεραπεύθηκα. — Naί, ἀλλὰ σεῖς εἶχατε ἄλλον γιαιτρό.

Ὁ ποιητῆς, μὲ δεμένο τὸ ἓνα μάτι: — Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς διαβάσω ἓνα ἀπὸ τὰ ποιήματά μου. Εἰσατε ὁ πρῶτος στὸν ὅποιο τὸ διαβάσω. — Ὁ πρῶτος; Τότε ποῖος σοῦ ἔχει σπάσει τὰ μούτρα;

Μαθηματικά. Ὁ Δάσκαλος πρὸς τοὺς μαθητὰς: — Στὴν ἄκρη ἐνὸς δρομοῦ, μήκους 300 μέτρων, δυὸ λιθοξοοὶ ἐργάζονται ταυτοχρόνως. Ὁ ἓνας προχωρεῖ πέντε μέτρα τὴν ἡμέρα κ' ὁ ἄλλος τέσσερα. Ποῦ θὰ συναντηθοῦν; Ὁ Μαθητῆς: Στὴν ταβέρνα!..

Τῆς τὴν εἶχε δώσει ἡ ὀρθινάντσα ἔ- νος Γάλλου ἀξιοματικοῦ.

Ὁ ἀνταποκριτῆς τῆς «Γοεράς κρραυ- γῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ».